

1. Fox moet heel nodig

'Mats, steek je tong eens uit', zegt Rosa tegen haar broer. Ze houdt een camera voor haar gezicht.

'Dat ouwe ding doet het toch niet', lacht Mats. Hij steekt zijn tong uit zo ver hij kan.

Klik, flits. Rosa drukt aan één stuk door af.

'Ha, ha', lacht ze, 'hij doet het dus echt wel.' Ze wijst op het schermpje.

'Jouw tong is zo lang als een rolmaat. Kun je hem ook oprollen? Dan maak ik nog een foto.'

Mats duwt Rosa's hoofd aan de kant en kijkt op het

scherm. Echte beelden, met blonde krullen en een lange tong. Niet te geloven dat dat ding nog steeds scherpe foto's maakt!

'Mag dat wel van pap?'

'Zeker weten!' zegt Rosa vinnig.

'Jullie mogen ermee spelen, want ik heb een nieuwe, zei pap. En mam knikte erbij.'

'Alleen maar een beetje foto's maken is niks aan. Er geldt mee verdienen, dat zou gaaf zijn', fantaseert Mats.

'Dat het ons werk wordt en dat onze foto's in de krant komen. Dan kan iedereen ze zien.' Hij klapt in zijn handen en draait een rondje. 'En ze hangen die foto dan in een museum en dan zijn we beroemd! Net als Rembrandt. Zo simpel is dat!'

'Zo simpel is dat níét, met foto's maken geld verdienen', zegt Rosa. 'Maar wacht eens even.' Haar ogen worden spleetjes en ze kijkt omhoog. Dat doet ze altijd als ze diep nadenkt. 'Pap had het gisteren toch over een wedstrijd, toen hij de krant las?'

'Voor kinderen? De krant is iets voor grote mensen. Niks voor ons', vindt Mats. 'Geef die camera eens aan mij?' Hij wil het fototoestel uit Rosa's hand pakken, maar zij gaat op haar tenen staan en hangt de camera met het koord aan het hoogste haakje van de kapstok.

'Doe niet zo flauw!' broemt Mats. Hij gaat ook op zijn tenen staan, maar het lukt net niet om het koord van de haak te wippen. 'Hé, wacht eens even!' zegt Rosa weer,

en ze knipt met haar vingers. 'Er stond wel iets belangrijks voor óns in de krant.'

Met een geheimzinnig gezicht loopt ze de kamer in, waar de krant nog op de tafel ligt. Mats komt erbij staan en leunt met zijn ellebogen op het tafelblad.

'Kijk, hier', wijst Rosa, en ze leest voor:

***Fotowedstrijd voor jong en oud,
van Dierenspeciaalzaak De Kraai***

Maak tien foto's van dieren en win een dagje uit!

Op Mats' gezicht verschijnt een brede lach en hij geeft Rosa een zachte stomp tegen haar arm. 'Cool! Met onze camera! Hè, hè, ik zei het toch al: beroemd worden met foto's zou gaaf zijn. En dan ook nog eens foto's van dieren maken, da's helemaal vet!'

'Hou je mond 'es even, zo kan ik niet lezen.' Rosa geeft Mats een duw. Er staat nog meer over de wedstrijd, maar dat zijn kleine letters. En moeilijke woorden.

'Hier: *detail*', mompelt Rosa.

Mats hoort haar niet eens. Hij tettert maar door: 'Wij zijn de grootste dierenvrienden van het hele dorp. Dat zullen we laten zien met onze foto's.'

Rosa schuift de krant aan de kant. 'Wat? Wie zijn dierenvrienden?'

'Wij!'

'En hoe wil je dat laten zien?'

'Stoere foto's van lieve dieren maken, dat kunnen alleen dierenvrienden. Dat zie je meteen. Die foto's hebben iets speciaals. Superlief en superstoer! Supergaaf, joh!'

'Fox is lief, maar hoe maak je een stoere foto van haar?'

En van onze cavia's? En van de koeien aan de dijk?'

Terug in de hal wipt Rosa de lus van de camera van het haakje. 'We kunnen ook gewoon verdergaan met foto's van elkaar maken. Dan doen we net alsof wij dieren zijn', lacht ze. 'Ik ben lief en jij bent stoer. Kom op, oefenen! We willen toch beroemd worden? En dan winnen we misschien ook nog een dagje uit.' Rosa trekt Mats voor de camera.

'Wat? Een uitje?'

'Dat zei ik toch?'

'Waar naartoe?'

'Geen idee, zal wel naar een speeltuin zijn. Of naar een zwembad.' Rosa haalt haar schouders op.

'Ik hoop naar het zwembad.' Mats wrijft in zijn handen.

'En dan een hele dag!'

'Ik moet eerst nog zien dat we winnen. Hé, je staat niet goed! Zo ben je gewoon Mats, geen dier. Trek eens een raar gezicht?'

'Oké dan.' Mats trekt aan zijn oren en kijkt naar zijn neus.

'Zo is-ie goed, net een aap! Je bent een stoere gorilla', giechelt Rosa. 'En doe eens een olifant na!'

Maar Mats probeert de camera uit Rosa's handen te trekken. 'Nu wil ik!'

'Afblijven!' Rosa klemt de camera tegen haar buik.

Mats peutert Rosa's vingers los.

Dan gaat de deur met een ruk open.

Mam komt met de hond de hal binnen. 'Fox moet plas-sen en gauw!'

De hond piept en jammert. Het lijkt net alsof ze een lang treurig verhaal vertelt.

'Moet ze alweer naar buiten?' zucht Rosa. 'Wel honderd keer op een dag.'

'Ze moet heel nodig, dat hoor je toch', zegt mam. 'Hier is de riem. En opschieten voordat de mat nat is.'

Mats schiet in zijn schoenen, maar Rosa treuzelt. Ze heeft er echt geen zin in. Traag stopt ze de camera in haar jaszak.

'Hó, die laten we thuis. Anders verlies je hem nog', zegt mam streng. Ze pakt de camera uit Rosa's hand. 'Het is niet de nieuwste, maar we moeten er wel zuinig op zijn.' Rosa controleert de lengte van haar veters. Allebei even lang? Dan gaat ze pas strikken. Rosa doet het heel precies. Altijd! Niet alleen als ze er uren de tijd voor heeft, maar ook als ze snel moet zijn, zoals nu.

'Vandaag wil ik wel een miljoen foto's maken, want we moeten heel veel oefenen om te kunnen winnen. En dan pas worden we beroemd', vertelt Rosa.

Nu begint Mats een beetje te lachen. 'Foto's van Fox als ze plast! Dus dan moet de camera wel mee naar buiten. Alstublieft, mag het mam?'

Mats kijkt mam poeslief aan.

Maar mam schudt heftig haar hoofd.

'Ik moet altijd met Fox naar buiten', zeurt Rosa. 'De ene keer voor een plas, dan weer voor een hoopje. Het houdt nooit op. En dan moet je de drol nog met een zakje oprapen ook. Bah! Ik wil een hond die nooit plast en nooit poept.'

Fox draait rondjes bij de voordeur en piept aan één stuk door.

'Roos, komt er nog wat van?' roept Mats. 'Wat maakt het nou uit hoe je veter zit? Straks is het te laat, dan mag jij het opruimen!' En terwijl ze naar buiten stappen, grinnikt hij: 'We kunnen haar een luier om doen.'

Fox haast zich naar de stoeprand en gaat zitten voor een plas.

'Hé Fox, je kunt wel bij de brandweer', vindt Mats. 'Wat een straal, zeg! Echt jammer dat de camera niet mee naar buiten mag!' Nu lacht hij niet meer. Dikke pech. Dit was net een prachtkans voor een gave foto.